

marius marian șolea

generația suspendată

marius marian șolea

generația suspendată

**Editura EDO
București 2010**

editor: Radu Herinean
grafică: Mihai Chichioacă
fotografie coperta I: Tiberiu Mustață
fotografie coperta IV: Anca Mihaela Cojocaru
tehnoredactare: Ilie Căpruciu
coperta: X-MEDIA & Music Production – ovidiu@paginigorjene.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘOLEA, MARIUS MARIAN

Generația suspendată / Marius Marian Șolea. –

București : Editura EDO, 2010

ISBN 978-606-92160-1-9

821.135.1-1

© Marius Marian Șolea

ISBN 978-606-92160-1-9

Marius Marian Șolea – născut în 11 octombrie 1974, în București. Licențiat în Teologie și Arte plastice. Din 1994 a fost colaborator al unor instituții de presă și reviste culturale, dintre care *TVR Iași*, *Radio Iași*, *Radio Contact Iași*, *Radio România Cultural*, *Radio Târgu-Jiu*, *Literatorul*, *Brâncuși*, *Scrisul Românesc*, *Calende*, *Convorbiri Literare*, *Poesis*, *Dacia Literară*, *Hyperion*, *Viața Românească*, *Luceafărul*, *Poezia*, *Contemporanul* etc. Între 1996 și 2000, președinte al secțiunii române a Mișcării Europene, filiala Iași. În 2001, redactor șef al săptămânalului *Gazeta de Gorj*; 2002-2004, editorialist la *Radio Târgu-Jiu* și *Gorjul de azi*. 2004 – 2010, consilier în Ministerul Culturii și Cultelor, Biroul Promovarea Creației și Moșteniri Culturale Scrise.

Volume publicate: *Mereu secunda, mereu și Dumnezeu*, Editura Alexandru Ștefulescu, Târgu-Jiu, 1995, cu o prefață de Mihai Ursachi și o postfață de George Țârnea; *Universul din piatră*, Editura A 92, Iași, 1996; *Pașii de sub simț*, Editura A 92, Iași, 1997, cu o prefață de Ioan Holban; *Semantice umbre*, Editura Junimea, Iași, 1998, cu o prefață de Cezar Ivănescu; *Cobilița cu furnici și alte proceduri*, Editura Clusium, Cluj-

Napoca, 1999, cu un argument de Cătălin Florian Giurma; *Lungul poem haiku de o mie de strofe* (prima parte), Editura Albatros, București, 2000, cu o postfață de Valentin Tașcu; *Blestemul bărbăției și alte imagini sociale*, Editura Eminescu, București, 2002, cu o înștiințare de acad. Matilda Caragiu Marioțeanu; *Un peșchir și o țără dragoste*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2004, cu o interfață de Valentin Tașcu; *Contemporan cu Dumnezeu*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2005, cu o prefață de Liviu Ioan Stoiciu; *Graiul vostru*, viziunea țăranului din Gorj asupra lumii, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2006, cu o prezentare de Marin Mincu; *Crimă și pace bună*, volumul I, Editura Paralela 45, Pitești, 2007, cu o prefață de Lucian Chișu și o prezentare de Tudorel Urian; *Liber*, Editura Vinea, București, 2008, cu o prefață de Marin Stoian și o postfață de Paul Bogdan.

Din 1998, membru al Uniunii Scriitorilor din România. În prezent, consilier la Secretariatul de Stat pentru Culte, Serviciul Asistență Socială, Învățământ.

Poem în culori care se devorează reciproc

**S-a mărit insuportabil omenirea –
nimeni cu nimeni nu se mai întâlnește...**

**eu sunt o cârmă dintr-un timp sculptat.
nu știu dacă străbat întinderi perfecte
sub suprapuse-nălțimi,
nici dacă mă situez într-un muzeu
în care zadarnice istorii își trăiesc agonia,
în totalitatea înțelesului elin.**

nimic nu vreau să fie mort împrejurul meu.

**nu ne putem atașa definitiv de lucruri,
ci numai de oameni, de asta nu vreau să fie moarte
împrejur.**

**acum, România s-a prăbușit peste noi. dintre ruine ieșim
unul câte unul, pe rând.
această țară pare a fi un program pilot al ofensivei marginii.
mizeria și prostia sunt premiate public
pentru îndelungatele lor
exerciții de libertate.**

**atât a mai rămas de de făcut:
comunicare, viață, comunicare, înviere...**

Impresie pentru traversarea străzii

**Există zile în care nu am nevoie de semne,
de intuiții ori speranță,
zile de grație, când știu definitiv unele lucruri,
fără să le fi-nțeleș mai înainte.**

**Însăși luciditatea mă îndepărtează în acele momente
de oameni,
deși multe dintre înțeleșurile mele li se datorează.
În plus, oamenii m-au învățat să mă cunosc,
așa cum fulgii de zăpadă învață unii de la alții
căderea...**

**sunt pregătit să simt cum trece timpul prin mine,
precum un glonț strălucitor și lent,
cu destinație și mișcare abia perceptibile.
poezii nu sunt asasinii realității.**

**în urma trupului meu,
văd oameni căzuți și întinși pe un cer de pământ.
aceste cruci prăbușite se mai mișcă încă,
îngropate în carne.**

**dacă focul străbate materia, ar trebui să credem
că și lumina are posibilitatea de a străbate sufletul.**

Legătura

**Ca un clopot cu bătaie continuă,
inima vrea să adune în mine
poporul meu întreg.
a ieșit pentru o clipă afară să-și consume istoria.
trăiesc pentru chemare, pentru iubire și pentru lumină.
din teamă și din nepăsare
mă voi înalța deasupra pământului meu,
pornind din mii de guri tăcute, din mii de brațe cumiști.**

voi pierde aparenta absență în imaginarul destin.

**românii sunt cu un picior afară din propria istorie,
niște șchiopi puși pe fugă.**

**nu L-am ales pe Dumnezeu așa cum trebuia
în toate vrerile mele, dar, pentru mine, acum,
ieșirea din singurătate are o singură direcție.
și chiar dacă nu L-am iubit între oamenii Lui,
rușinându-mă, astfel, de gândul că Îl voi iubi din mormânt,
știu că doar atât mi-a rămas,
ieșirea verticală din singurătate.
în mine trăiesc cei care m-au adus până aici, mângâind.
ei știu unde trebuiau să ajungă,
eu simt setea lor de nelumească împlinire.
din mângâiere în mângâiere am venit în aceste locuri**

**ca să întâmpin o istorie brutală.
mă adun de peste tot, însetat de întreg.
pământ înghițit de pământ.**

**Hristos e taina întregului dar și des-tăinuirea mea.
nu mă mai interesează misterul
decât ca rezolvare a mirării altora.**

**ca o întristare în plus,
am întâlnit oameni care iubeau ceva
doar pentru a scăpa de sentimentul inutilității...**

speriați sunteți și vă prefaceți morți,
nu știți, nu vedeți, nu auziți...
dați ocol întruna crucii vii.
fără prezent,
călcați pe goluri doar pentru că ele se văd atât de intens...

vă simt și va știu cum vă retrageți în mine
ca într-un refugiu – vreți să vă trec podul peste
uitarea de sine.
firește, o voi face, doar pentru că eu mi-am putut ridica
privirea mai sus decât voi
și-mi pot imagina mai mult,
rupând în acest fel realitatea impusă.
în plus, mai știu și unde ar trebui să ajungem.

**nu recreez din neant un țărșm,
ci din credință și nădejde îmi imaginez.
iar țărșmul acesta nu e un drum sfârșit, ci numai început,
așa cum e și Dumnezeu, continuu și dintotdeauna
fără de sfârșit.**

**atâtea vieți însânșerate și oameni care-i ocolesc
pe cei de dinainte
doar pentru că e atât de ușor să te rușineze
ceea ce nu ești în stare să faci!
de sufletul propriu vă tot sprijiniți dorințele mici.**

veșmântul bucuriei ar trebui să îmbrace

**goliciunea întreagă și tristă.
de ce oare nu știți că unde este ruptă haina,
acolo bate și lumina?**

**m-ați specializat aici, în România agricolă și bestială,
să caut îngeri prin porumbi.
dar unde fugiți, mări, așa?!
că lumea a rămas deja în urmă...**

**vă sabotăți unii altora existența, încât, până la urmă,
nici măcar nu vă mai întâlniți.**

La limită

crawl

**Aspirațiile cărnii se întind peste lume ca o apă mută,
acoperind chiar și cele mai înalte culmi. la suprafață, nimic,
nici măcar un cântec...**

**doar înăuntru viața se aude urlând
ca vuietul intern al unui ocean.**

**femeilor le-am arătat lumea
și unora le-am dăruit bucăți de cer,
nu mă simt dator.**

nu le-am mințit în legătură cu rolul pe care l-am dat

**fiecăreia în parte
și cred că acesta e un lucru destul de important.
primul aspect al raportării mele reactive la consum
nu merită dezbateră, e minor și desuet.
în schimb, pentru ambele,
cel mai competent m-am simțit la mare
și nu cred să confund acvatica pulsație
cu planarea peste valuri a păsării nopții.
eu nu sunt derutat în percepții
de familiara, de acum, inspirație...**

**turiștii, ascunși confortabil în mulțimile de oameni,
fotografiază și filmează**

**doar pentru că nu au memorie, nici prezent. sunt suspendați
între locul geografic pe care îl ocupă și dorința de a trăi
o fericire bruscă.**

bras

**marea,
această libertate limitată de două spații deloc divergente,
mă domină și astăzi, dictându-mi poeme
mai mult sau mai puțin infantile.**

**sensibilități comune mă supun și nu-mi este rușine,
pot citi și pot scrie un poem despre mare
fără disconfort cultural.
am o simpatie preexistentă...**

**nu am țâfne de ocazie nici măcar în fața unor peisaje
auctorial caricaturizate
de confrăți pe care sensibilitatea îi supune în salturi.**

**prin aceste precizări vreau să fiu înțeles în zona
opțiunilor definitive, nu am alte pretenții.**

**pe țărnișă, simt de fiecare dată că trebuie să mă asigur
că singurătatea nu-mi va fi cunoscută.
apoi, neavând încotro, mă sincronizez cu pământul,
simt viscerele lui explicate științific.
lângă mare, vreau să nu fiu văzut.
parcă ar fi un pretext, acea grijă a bărbatului ca nimeni
să nu vadă femeia lângă care-și trăiește egoismul sexual.**

fluture

**unde începe să se vadă marea,
acolo de fapt nu mai e.**

**în spațiul în care o ascunde, previzibil, depărtarea,
acolo are înțelesul pentru alții.
marea se termină numai în locul în care știm noi
că se termină...
când reușește să te aibă,
atunci îți devine străină și scrii despre ea
dintr-un dureros sentiment de a nu-ți aparține până la capăt.
dintre cei care au povestit-o fără a le solicita cineva abilitatea,
nimeni nu mi-a explicat sursa sensibilității prin care
percepem efortul de a ne împrieteni fără vârstă cu ea.
cu mult timp în urmă, într-un volum de versuri,
am socotit-o a fi un reflex social,
acum îmi pare rău de această limitativă formulă.**

**mă scuz numai la gândul că toate formulele,
indiferent de domeniu, conțin această condiție.**

**tot la un țărm însingurat, pe plaja din Agigea,
unde oamenii nu dau calendaristic buzna
să-și plonjeze vacanțele
și nici nu-și impun să fie fericiți la sfârșit de săptămână,
mi-am dat seama că, la fel cum este sângele pentru inimă,**

este și timpul pentru veșnicie...

spate

**uneori, în anumite momente ale vieții,
produci situații care au în sine predispoziția răscumpărării.
mă adresez acum
celor care nu se au în vedere ca fiind creații
ale Lui: avem mâini și ochi pentru pământ și lume,
pentru cer și Dumnezeu.
ne salutăm și ne privim ca să nu fim singuri...**

**pe la noi, convențional, este 24 august 2007, sunt de acord,
nici nu mă deranjează alte interpretări ale întâmplării din
măsurătoare.**

**dar o fi oare posibil ca marea să-mi arate în aceste zile
ceea ce eu am greșit pe pământ?
am văzut-o cum își fură singură nisipul
pe care și-l produce,
precum fac eu în cele mai multe cazuri
cu viața pe care o trăiesc.**

**sper că ați observat că m-am ferit să spun „păcate”,
preferând, generic, cuvântul „viață”,
mult mai frumos și confortabil**

**în generozitatea lui semantică.
sunt deranjante trimiterile la religios, mai ales în poezie...**

revenirea pe țarm

**până la urmă, lumea este ceea ce eu consider a fi lume,
dar niciodată aparențele fericirii de aici
nu m-au atras brutal,
adică am putut simți înșelarea, chiar și când ezitarea
mi-o cuantificam într-o formă de alint, în vremea în care
sângele trecea în viteză prin timp.
organismul deținea datoria creșterii.**

**am făptuit cu trupul ceea ce sufletul meu
acceptase ca înlocuitor
și asta n-a fost totul: am perseverat în a înțelege declinul,
rămânând în mijlocul lui –
o schizoidie umană de neconceput pentru acela care
nu se socotește a fi o maimuță cu acces la artă.**

**îți va folosi la ceva această mărturisire a mea? nici mie
dacă nu voi fi dominat de rolul
pe care trebuie să îl aibă cuvântul.
caută-mă să îți spun ceea ce acum nu știu cum să-ți scriu!**

Niciodată singur

**Viața, pe care o vedem trecând printre noi
disimulată în chipuri,
să fie doar speranța de a obține un lucru la modă,
de care să ne legăm mai apoi
un cât mai mult timp cu puțință?**

**să fie căutarea împlinirii noastre printre prețuri,
sau răspunsurile pe care le confecționăm
atunci când suntem întrebați ce mai facem?**

vreo privire pentru care nu dăm nimănui socoteală,

**setea de distracție, ca să putem uita că nu viețuim binele?
fuga de adevăr, eschiva, așteptarea norocului
și pândă împotriva confratelui?**

**să fie toate astea viața?
vânătoarea de femei, în cazul bărbaților,
și vânătoarea de siguranță, în cazul femeilor?**

**jocul, perversiunea, ambiția?
să fie viața, pur și simplu, banala trecere a timpului?**

tu cine ești, de ce oare ți-am scris?

Ministeriale înțelesuri

**În slavă am trăit suferința
și umilința
în duh.
eu însumi am devenit închisoare
pentru a scăpa din această prinsoare
a libertății.**

**în țara mea, tot singur, alteori trădat,
definitiv asumat
iubirii de oameni.**

**pentru-a putea să văd
întreg acest prăpăd
am nevoie de voi –
orașul nu are doar ziduri,
artificiale riduri
pe zâmbetul vremii.**

**înăuntru se deschid, mai înainte, ochii.
dacă nu-i lumină,
nu vor privi lumina.
de ce-o fi fost nevoie ca eu să mor fictiv
pentru ca voi să știți că am trăit real?**

Cuprinzător

**În bucuria mea de a intra în mare e și fericire, și moarte.
lângă tine, emoții clasice mă persecută
și doar orizontul mă mai poate salva.
pentru fericirea despre care mereu se vorbește în lume
este de ajuns un lucru mărunț – să fii aici, lângă mine.
ochii tăi dintr-un pământ ales s-au razvrătit albastru
și mă derutează în legătura cu direcția cerului.
părul tău, absorbind lumina, funie greu de-nchipuit,
mi-a înrobit mâinile – lumea, de la tine înainte,
n-o voi mai pipăi.
te învăț să ascuți timpul înăuntru unui ritm.**

inima, emoția și chemarea din cuvânt

sunt de ajuns, femeie, pentru-nălțarea din pământ.

**voi intra din nou în marea cea verde și caldă,
cum aș intra într-o întreprindere opacă și roșie,
mult mai familiară,
unde un alt tip de viziune te definește abscons.
există un fel de înțeles care se adaugă configurării cosmice.
deși este posibil ca tu sa fii doar un popas
în goana mea de a zdrobi cu inima conjunctura și timpul,
cu raționamente reci îți voi pătrunde, totuși, taina caldă,
să-ți adâncesc apoi misterul de femeie.
nu știu dacă voi produce sau doar voi consuma frumosul,
dar sunt atâtea lucruri banale care se țin după noi,**

**de parcă iubirea n-ar ști ce s-aleagă între tăcere și cuvânt,
între carne și efect, dacă mă înțelegi.**

**acum, pentru că ești aici, întreg Universul, vezi bine,
este temporar, până și ca înțeles...**

Poemul de drum lung

Ne-am îndepărtat, un început de iarnă e acum între noi.
între mine și lume, o altă ezitare...
îți recompun chipul cu degetele și cu ochii.
se insinuează moartea în ei, deslocuindu-le timpul.

și când, cu greu, te pot privi aieva,
zdrobind-mi zilele pe care le-ai furat uitării,
găsesc pe chipul tău
insuportabila fericire.

**să fie numai ceea ce eu însumi cunosc,
sau doar o premoniție?
nu te mai pot întâlni, rostul dintre noi s-a dus,
inima ta e ruptă și aud cum curge veșnicia din ea.
nu pot s-o adun din case străine.**

**complicând tot ceea ce știm despre regrete,
ne-am mai întâlnit o dată și nu ne-am vorbit.
n-am mai avut cuvinte să-ți lipesc de inimă,
nu pot să o repar pentru că ea continuă să bată aiurea acum,
doar în biologic.**

**sunt zile în care îmi este de ajuns să privesc norii
pentru a putea să știu că timpul nu vine din cer,
ci numai din noi...**

**îmi pare rău de lucrurile pe care nu voi avea ocazia
să mi le amintesc.
mă gândesc astăzi la tine
doar pentru că lumea nu îmi este suficientă.**

**sunt trist, atât de puține schimbări am văzut
și nici măcar nu ai făcut parte din ele...**

**îți îmbătrânesc picioarele care te-ar fi putut aduce la mine,
eu, cel care de-a pururi va rămâne tânăr,
dar care în urmele lor va fi mereu pierdut.**

**întors din dorință, stau și mă gândesc
cum am considerat că abia de la tine încolo
începe universul meu.**

Peisaj de culori aprinse

**Mai ții minte seara când a trebuit să vorbesc
despre sens amicilor tăi?
eram singurul care-ți vedea viitorul,
erai singura care-mi privea expresia.
îmi amintesc apoi zâmbetul tău în acea dimineață,
ca un soare care-a răsărit deasupra unei mări de estrogen,
misterioasă întindere în viața dinăuntru și, totodată,
în limita ei...
ești stropul de rouă care nu trebuie să cadă
înainte
de sosirea fluturelui.
indiferent de ce se întâmplă cu aceste cuvinte,**

să nu uiți că sufletul reflectă lumina
într-o bogăție mai mare
decât diamantul.

nu te sfii, șansele de a rămâne aceeași nu mai sunt –
în preajma mea,
pietrele se-ntorc în propriile umbre, însetate de timp.
dacă nu ai fi fost tu să mă perturbii, m-aș fi lipit de ele
să le ascult mărturia.

nu mi-au plăcut niciodată femeile în urma cărora
rămân doar pozele, siaj pe care-l lasă timpul
când trece prin carne.
am emoții și cred, de asta văd oameni în acest întuneric.

Carnația în poemul plastic

**Când ne cedează femeile, s-ar putea ca ele atunci
să nu facă decât să ne ironizeze importanța, existența.
când am întâlnit-o, tocmai povestea cine este și ce a
făcut, cu gura ei, care lua, în previzibile răstimpuri,
forma unui mister dulce.
fără povești, în această realitate,
nu am fi putut să creștem.
și am vrut să aflu ce fusese lumea ei de până la mine,
să pot înțelege la ce se aștepta de acum înainte...**

nu știu ce este odihna, nu pot să mă opresc,

**sunt un fascicul de lumină
care străbate vremea și-un întuneric voluptuos.
dar timp pentru păcat mereu se găsește,
chiar dacă e un timp pierdut din suma veșniciei,
în care e cuprins și infinitul matematic.
scăzându-ți acest timp, schimbi numai sensul,
rămâi doar operația care cândva a vremuit
în mintea unui om.
să mă supună vreodată zădărnicia, pe care, acum,
doar o resimt, nu vreau.
ne îndrăgostim pentru că fiecare crede
că-l va găsi în celălalt
pe Dumnezeu.
din dor de Dumnezeu ne este dor de oameni.**

Personale

**Găsesc în întâlnirea cu o femeie frumoasă
anumite principii ale evoluției
și nu reduc întâmplarea doar la argumentele mele,
prefer deseori să mă dezvolt în argumentele ei.
din nefericire, teologia a fost pentru mine
mai degrabă un concediu de odihnă
și am venit spre soare mereu, inclusiv cu trupul.
așa este și teologic,
suferința trebuie îndreptată spre lumină...
nu știu dacă mâinile mele,
ridicate din gesturile oamenilor precum dintr-o mare,
se vor putea vreodată face cruce,**

**dar cu câtă poftă privesc înainte
acele valuri sărate!**

destin nu există, ci numai urmări!

**nici ca poet nu mă confrunt cu problema finalurilor,
mă interesează începutul, acesta e cel care mereu
se poate schimba...**

**îngenuncheat pe femeie, cum să mă pot ruga?
viața între pix și pană e tot un dialog...**

**vara s-a lăsat pe creștetul meu,
după ce își mai trecu o dată degetele
prin părul femeilor noastre,
care, de-atâta mângâiere cu lumină,
se vor fi făcut foarte albastre, ca bucățile de cer,
refolosite pentru lucruri mărunte.**

La marginea de dincoace a lumii

**Noi staționăm în lumină până când,
dintr-o parte, ne acoperă o umbră mare.
suntem îmbătrâniți dintr-o precisă vină,
pe care
sufletele noastre o mai descoperă încă
sub gesturi care trec în fapte,
iar faptele-n rugină.**

**noi umblăm printre zile,
căutându-ne de fiecare dată rostul
și scrisul pe care**

**îl bănuim lăsat la începuturi de file.
gândurile noastre se adună în costul
unor ochi pe care-i privim
și-al unor vederi preschimbate în milă.**

**ne hârjonim în fapte,
căutându-ne cu mâinile
salvările din carne. cât despre poarta luminii,
acoperim cu șoapte
distanța, scârțâitul și toate țâțânille.**

Mișcare

**Funia împletită din supoziție, biologie și timp
încă mă ține legat de închipuire.
cuvântul mă cheamă la înălțare și lumină,
dar încă vreau, în schimb, să cunosc umanul din tină
și sânge,
doresc să te lipești de-nsingurata-mi vină,
să simt romantic apoi cum cercul tău cel strâmt
norocul îmi strânge.**

**în ce te privește, nu-mi va rămâne decât
ritmic să te-nmoi în iubirea albastră,
să scriu cu tine pe noi**

**fărâme de cuvinte pentru fărâme de oameni.
cu inima albită de sare,
mă întorc din social ca dintr-o mare închisă, întunecată
și rece
numai pentru a-ți mai săruta o dată ochii
strălumiți de dor.**

**îți vei mai aminti
cum îți spuneam în seara aceea pierdută
că păsările de la mare sunt flori albe ale cerului,
care vin și coboară în apă
pentru a se înalța și a înflori mai apoi numai pentru tine?
omul – un conglomerat de sentimente,
desprins de pământ și rostogolit către cer.**

Romanță marină

**Ea fragedă trecea prin timp
și aș fi vrut s-o fac
fereastra mea la mare.
o singură chemare,
după care să tac...**

**din ochii ei la care
a trebuit să mă opresc
cad lumile pierdute,
ascunse și durute,**

după care eu cresc.

**a scos din mine vrerea
dezlegatelor porți.
mâinile ei, nelămurite,
până la urmă m-au prins și felurite
ezități
s-au tras între ele la sorți.**

**ea fragedă trecea prin timp
și eu n-am mai dorit mormântul
în care să mă-ngrop**

**spălat de sânge, foc, potop.
înăuntrul ei, doar nerostit, doar nerostit cuvântul...**

**voi mai deschide încă fereastra la mare c-o singură idee
și ea va fi cea care va scârțâi mereu din pricina sării.
îmi voi păstra fierul, lumina și geamul
departe de ochii femeii care înțeleg
că nu îi aprind decât ca să-i sting,
că nu îi deschid decât ca să vadă apoi
că i-ar fi avut încă o dată
închiși...**

**mi-a spus că înotul nu este pentru mine numai deplasare,
ci o implicare greu de înțeles
și că în apă eu par a nu mai fi om.
există o unică șansă pentru ca femeia să fie fericită –
în fiecare cameră să aibă câte-o oglindă fidelă.**

**ce vede acolo, atât de captivant,
numai ea va ști.
ca orice femeie delicată, ea tace atunci când o cerți.
cu o fată ne-nțeleasă n-ai ce să mai faci,
ea poate fi o adevărată povară.
acțiunea ta contemplativă asupra naturii ar trebui
manifestată numai dinăuntru.
situează-te înuntru lucrurilor atunci când trebuie
să le înțelegi! chinuit de natură, în mijlocul ei...**

Vorbe de oraș

**Dacă am lupta mai puțin să ni se facă dreptate
și mai mult pentru ca noi să o facem celorlalți,
am putea să ne găsim, într-un sfârșit, libertatea
pentru care ne luptăm continuu,
îmbrăcând istoria în tot felul de haine.**

**timpul stă înăuntrul lucrurilor și iese afară
atunci când este nevoie de el pentru a fi reper
în cadrul unor reprezentări facile.
eu trec pe drumuri care transpiră timp, nici rostul memoriei
nu îmi este străin.**

**mereu am simțit că mă însoțește cineva,
prea aproape ca să-l uit, prea departe ca să-l văd.
în mine se înalță o statuie a lumii, pe care, cu delegație,
o mai locuiesc.**

**cu cât crește importanța unui om,
cu atât drumurile pe care le parcurge sunt mai lungi.
într-un final, va avea de mers, epuizat sau nu,
până la sine însuși.
eu însumi va trebui să ajung acolo unde sunt.**

Fotografie cosmică

**Universul nostru este calm și ne privește atent.
printre dinții săi sunt niște fisuri
în care viața se zbate,
încercând să facă rost de o stare simplă
cu care să călătorească spre timp,
împrumutându-i formele.
(mă refer la momentele în urma cărora universul se naște
acolo unde noi aflăm că a murit.)**

**așa cum uneori femeia
(îmi pare rău, dar n-am găsit o comparație**

**mai la îndemână)
dezlocuiește misterul femeii,
chiar și universul se prezintă la dialogul cu noi
c-o singură idee.**

**neștiutor, complet naiv,
aș vrea să te lipesc tocmai de ușa care te desparte de mine
și goală să te controlez câte și ce arme pozezi.
deși adevăratele sensuri se dobândesc
numai în starea de libertate,
nu mă pot ridica din abisul trupului meu.
și sunt, într-adevăr, romantic,
aștept întruna luna să-mi fie în conjuncție cu pana.**

Taină inversată

**Tu ai dreptate uneori, întocmai ca diavolul.
același lucru, și nu doar din prudență,
se poate spune despre mine.
înseamnă că ar trebui să ne ținem strâns
de un adevăr deja verificat. nu unul de altul,
asta am mai încercat și nu rămânem cu nimic...**

**tu știi vreun adevăr pe care să-l accepți?
ar fi un pas.
în acel mers nimic nu rămâne în urmă.
oricum, te doresc atât de mult,
de parcă s-ar întâmpla ca după tine să urmeze o altă femeie.**

**privind atent această lume și unele chipuri,
am hotărât odată, era o seară de iunie din anul 1992,
ca-n venele mele
să curgă-n loc de sânge libertate,
dreptate și gânduri despre moarte.**

**cu toate acestea, la întrebările al căror răspuns nu-l cunosc
am tendința de a răspunde
cu ceea ce aș dori eu însumi să fie,
ci nu am tendința să tac...**

De ce

**Părinților li se scurta pământul sub picioare
și-atunci au hotărât să prelungească lumea de pământ.
am venit din dragoste și dintr-un dialog pe care,
stând în iubire drept, va trebui să îl rostesc întreg Cuvânt.**

**acum, printre ruine lupt
să nu se piardă amintirea,
deasupra mea e numai prelungirea...
laolaltă cu lumea, sunt îngropat sub cer
ca, prin iubire, să mă înalț tot cer.**

eu trebuie să fiu viu pentru ca mort să fiu tot viu.

**nu știu câți mai sunteți, nici dacă sunt vrednic să mă auziți,
dar pentru morții noștri mulți va trebui ca mulți
să tot rămânem vii.**

**niciodată pământul nu este de ajuns
pentru a-i acoperi pe unii oameni.**

numai lașitățile, uitarea și fricile noastre sunt de ajuns.

Dialogul

Niște oameni detașați și evitați de aparență
mi-au sugerat că, pentru a mă ridica de jos,
să pot măcar privi spre înălțimi, nu chiar să le decid,
ori să le locuiesc,
ar trebui să mă hrănesc cu lumea ca și când aceasta
nu ar fi a mea.
numai că foamea asta a scormonit în mine
ca într-o fiară veche
și-am vrut să devorez deșertul mai întâi,
să vin, să vă privesc,
să mușc apoi din lumea pe care v-ați clădit-o.
nu vă mirați că uneori mi se scrâșnesc și dinții,
iar alteori și înțelesul.

**acestea se întâmplă pentru că gura mea
poartă-n cuvinte un deșert al timpului pe care l-ați trăit
fără să-l fi făcut eternitate.
pare foarte crăcănat acum în multe dintre faptele noastre,
de la cât de mult i-a călărit pe oameni.**

**voi, tineri, cei care drenați lumina din carne,
precum niște chirurghi infernali,
pentru a privi împrejur,
feriți-vă cât puteți de distracție,
ca să cunoașteți mai apoi
binele și însăși fericirea!**

Poem

Uneori, imbecilizarea înseamnă inclusiv consens.

**văzduhul vânat se luptă rotund c-un apus
pentru posibilitatea de a-l întoarce mai apoi în lumină.**

**ghețarii, cât o țară, se desprind și pleacă.
în mijlocul neamului meu m-așteaptă o noapte polară.**

trăind din cei care au fost, nădăjduind în cei care vor fi,

**mă uit în dreptul unei cruci
și văd mulțimi de cruci care se nasc.**

**nu voi fi pedepsit că v-am privit pe cruce, români ai mei,
ca robi ai lui Hristos și nu ca dumnezei.
aflând cu voi maimuțărta realitate,
am învățat să caut acele sensuri doar în om.
așa cum pământul întreg, cu munți, păduri, câmpuri și ape,
își arată dragostea față de lumină
prin culorile pe care le înalță,
tot așa eu înțeleg să spun adevărul
ca pe o datorie față de sursa și iubirea din cer.**

Printre iubiri și uri

**Am scris printre iubiri și uri, cel mai mult despre oameni.
din când în când,
în oglinda unei conjuncturi privește realitatea
să vadă cât este de frumoasă pentru întâlnirea cu noi.**

**eu sunt o jertfă, de acord,
dar voi cunoașteți legea în care-ați judecat?
știu că mulțimile nu au memorie,
ele trăiesc pentru prezent și mor o dată cu acesta.
și doar individul, adică tu, parcurge un fragment de timp
a cărui reprezentare exactă are obligatoriu nevoie**

**de o referință.
nădejdea este fructul pomilor luminii,
speranța – coaja lui.**

**de multe ori mă satur să fiu turnesolul
celor nepăsători din disperare, celor absenți din
dezgust
și celor detașați din lene.**

**știu că trebuie să-mi iau ochii de la mine
și să-i privesc numai pe ei, apoi înainte și iarăși pe ei,
cei pe care îi simt ca fiind proprietatea identității mele.**

Destinatar pierdut

**Voi avea mereu o frică mare:
aceea de a nu mă mai găsi la un moment dat
la aceeași adresă.
în plus, sunt multe lucruri pe care aş vrea să mi le spun,
dacă aş fi atât de sigur că nu o fac fără vreun rost...
copilăria mea, disparată printre imagini rurale,
îmi readuce în gând câte un aparat de radio
lăsat să cânte peste dealuri tot felul de muzici,
apoi urmau niște știri. stau și mă întreb:
ce s-o mai fi întâmplat cu știrile acelea din copilăria mea?
erau atâtea știri de bine...
or fi răzbătut sau or fi avut ele efect până astăzi? –**

oamenii par să fie la fel.

**le tratam cu aversiune, întrerupeau brutal câte un program...
acum, din tot ce am trăit atunci,
sunt numai eu într-o formă întregă.
deja am început să îmi propun să-mi amintesc de mine,
cel de acum. presimțind dezintegrarea,
la fel cum s-a întâmplat cu tot ce cânta timpul
împrejurul
copilăriei din mine, care își câștigă zilnic supraviețuirea
în câte un gând ori în câte o faptă.
previzibila ordine va coborî, într-un târziu, peste toate.**

Fragment

**Uneori, aripi de îngeri bat sub aripi de oameni
și un alt fel de zbor, neobișnuit,
le oprește acestora căderea în animal sau mai jos.**

**felurite inimi bat felurite tipuri de sânge.
știți câte ceva despre aceste tipuri de compatibilitate?
pierduți în idei, căutăm atât uitarea dinăuntru obiectelor,
cât și timpul din apropierea lor.
ne regăsim în afară și înăuntru ne pierdem cu totul.
în ce mă privește, v-aș saluta cu mult respect dacă aș crede
că ar exista posibilitatea să ne despărțim vreodată...**

**deși am iubit cu nesaț mai tot ce era pieritor,
izbind cu valuri de sânge digurile nopții,
murmurul omenirii nu mi-a atras niciodată atenția.**

**știu că pentru întâlnirea cu voi
va trebui obligatoriu să trec prin cimitir.**

Deținuții cui suntem?

**Cei ce din închisori, spre noi, voi ați plecat
și ne-ați răscumpărat libertatea porcească,
intrați încă o dată și în celula noastră!
e goală azi, se poate crede că am evadat...**

**v-ați sprijinit cu fruntea de suprapuse bezne
și înaintea voastră rostogoleați doar morți
când calculați cu frică fantastici pași până la porți,
iubire, sânge și rugină se decojau ușor pe glezne.**

**în amare tăceri de libertăți uscate,
înaripați de vreme și lipiți de pământ,**

**cu gurile lovite ați devenit Cuvânt
înălțat la cer din oase și inimi arate.**

**fericirea sufletului vostru
a învins durerile din trup
și-atunci ați simțit bucuria
și lumina lumii întoarsă-n albastru.**

**cuvântul dintre noi
nu e doar înțelesul,
cu materia lui și versul,
ci este lucrarea din mine, din tine, din voi.**

**când libertatea este închisoare,
iar timpul steril e avortat din veșnicie
și omul e străin de viața lui de om și de pruncie,
noi deținuții cui mai suntem oare?**

**Dumnezeu e dus în gulagul modern, al nimănui,
și de acolo cere cărămizi din oameni pentru casa Lui.
în dicționarul nostru,
erou este cel care zadarnic
tot moare etern.**

Un poem de afară

**În știrile despre această lume,
mai mult previzibilă decât contemporană,
o mulțime de mâini se strâng din diverse motive,
impunând abonaților la realitate
convenții și reguli pe care eu deja nu le mai văd,
ci numai aștept.
oamenii lucioși nu-și mai poartă chipul,
își plimbă doar fața înaintea noastră –
doar îi vom recunoaște vreodată, la momentul oportun...**

**în seara aceasta, lumea umbrește altfel chipul meu,
pe nimeni nu văd în oglindă.**

**afară, un om singur trece și poate mai încolo îl va
putea însoți Dumnezeu.**

câtă singurătate în toate aceste mulțimi!

**între lumină și noapte, nu timpul se măsoară,
e numai o impresie, ci omul.
nu voi putea schimba întreaga lume,
dar pe aceea din imediat-apropierea mea, cu siguranță, da!
cât timp vom fi pe pământ, va trebui să existe
și binele nostru. atât mi-a rămas. și, totuși, mă simt pregătit.
în rest, rătăcesc prin statul de drept...**

Călătorie spre lumina din sânge

Drumul pe care îl pipăi este întins peste toate aceste istorii
al căror adevăr e așa cum îl vrea fiecare în parte.
nu-l văd acum, dar îl simt pentru că
un aer rostogolit în rotocoale tari
mă bate în față cu timp.
urmează prezentarea calvarului...
știți de ce continuu să merg?
pentru că aud departe glasurile cuiva.
poate că înainte sunt oameni...
în urmă, îi simt pe cei care au fost și îmi e de ajuns.
împrejur, un popor pierdut,
care merge prin ierburi înalte și grase,
precum un vânat legendar...
mă ridic deasupra străzilor și ele sunt o pânză de paianjen.

**mulți oameni sunt prinși.
cu sufletele lor se hrănește, ascuns, cineva.
aud cum se zbate și timpul,
prins într-o matematică perfecțiune.
mă voi duce să îmi hrănesc tinerețea.
în acest moment, aș încerca să păstrez viața,
dar simt că doar pentru un scop mărunț vremea asta
îmi este suficientă.
fără Dumnezeu, lupta cotidiană este un tragism.
fără Dumnezeu, fiecare dintre noi în parte
ar fi demonstrația practică a fatalității.
oricare înțeles ar deveni superstiție suferindă
și spaimă convertită într-o resemnare.**

Boala și suferința luminii

**Pentru mine, cuvintele tale au fost ca frunzele,
tăceri foșnitoare.
le așteptam, bucurându-mă că le voi vedea
înmugurind,
într-un final,
lumina.
sângele meu a respirat aerul lor
și le-am privit apoi cum s-au colorat în nuanțe solare.
din teamă de noapte, au dorit să rămână asemenea lui,
atunci când apune, iluzionate poate
că ar putea și ele răsări,
măcar la întâmplare,
într-o bună zi...**

**unii ar putea să îmi spună că e de ajuns să le calci
în picioare
pentru a putea să mergi mai departe.
frunzele tac pretutindeni și definitiv,
dar numai datorită uscăciunii ele par să vorbească.**

**mă, și-atât de fragedă erai, încât prin corpul tău
trecea lumina.**

**și eu în urma ei cu bezna...
muribund cu melancolii existențiale.**

Cosinus de iarnă-ntinsă

**Încet, spre noi, iubirile purced
cu timpii lor înmugurind impresii,
haite de lupi în trupuri se reped
de după dealuri albe și depresii.**

**Între închipuire și opțiunea cărnii de aici
există libertate și urme prin zăpadă.
deasupra mea, fugind din cercuri mici,
nelămurite păsări așteaptă să cadă.**

**Înghesuiți în două stricte gesturi,
săpăm în noi prăpăstii, escaladăm iluzii –**

**o pierdere cu multe resturi.
în două tăceri, umane aluzii.**

**timpul scrie o poveste
c-un final mai dureros,
un banal povestitor
experiența noastră este.**

sunt copil întors pe dos.

Despre greșeală

**Toate femeile pe care eu le-am mângâiat
n-au mai îmbătrânit.
aflasem dinainte că masajul facial
trebuie făcut cu mișcări ascendente.**

**apoi, inspirat, le-am sculptat cu pana
pentru o egolatră expunere.**

**mă întrebau câte ceva despre un dar
pe care ar vrea să mi-l facă.
eu, rușinat, lăsam privirea în jos,**

iar ele rămâneau derutate...

**înaintea celui ce nu crede,
ar fi trebuit să fiu veșnicia ce se vede.
oare acest ultim vers este mai nepotrivit în poemul de față
decât în înțelesul vostru?**

**tăcerile se sparg de ochii mei
și pricep că trupul tău ar trebui să fie podul
peste care eu să trec înăuntrul tăcerilor mele.**

**macii s-au aprins și tu ești lumina care-i domolește.
nu alerga, toate sunt atât de aproape,
nu ne mai rămâne timp pentru nimic...**

**am venit la mare prea devreme,
Agigea încă își aștepta muritorii.**

**să aduci o femeie în aceeași casă unde ai venit de atâtea ori
și cu altele
e pentru mulți o chestiune banală,
care nici măcar nu atrage atenția.
dar această situație, în realitate, denotă multă poezie...**

Visul de beton

**Atingându-se de mine,
trec femeile precum niște vise într-un somn prelung,
somm suspendat în carne, între două realități.**

uneori, nimic altceva nu se mai poate spune despre ele.

**voi îmbătrâni, nici dragoste și nici împachetări...
va trebui atunci să îmi caut
o altă fericire.**

stau cu spatele lipit de pământ și cu ochii spre cer.

**vreau să știu tot ce se întâmplă pe lume,
uitându-mă la cer.**

**frunză verde bătrânețe,
veștejită tinerețe,
te întinzi peste privire
de parcă ai fi pieire.
lumea comunică poezilor tot ceea ce aceștia
presimt
că au pierdut...**

**românii sunt mereu o generație suspendată,
în așteptarea binelui care trebuie să vină.**

Mișcarea centrifugă

**Uneori, am impresia că viața mea cuprinde în sine
toată viața contemporană a lumii.
ochii femeilor încep să privescă universul
și eu le sunt un martor dator...
cunosc ochii lor, așa cum un călău găsește înțelesuri
sau își citește viitorul
în forma fiecărui gât care i se dăruiește.**

**un tren trecând spre orașe, speriat că-l va ajunge timpul,
duce oameni și materii prime undeva,
la întâlnirea cu lumea. am ieșit dintr-o gară, echipat corect,
și vroiam să ofer mângâieri precis mărginite.**

**dar, înainte, am ținut să o întreb, așa, generic,
cum ar întreba un bărbat o femeie:
la ce crezi tu că ne folosește iubirea?**

**eu cred că este mărginită, pentru că mângâierea mea
trece mai departe, de la trup încolo, către suflet.
iar sufletul este nemărginit, asta ai mai auzit și tu...**

**cu mâna atingându-i obrazul palmuit de lume,
decid întruna timpul,
iar atingerea mea este promisiunea contracțiilor ei.**

**acesta este poemul bărbatului care se apropie de inimi
cu ezitarea timpului care aduce răsăritul, primăvara
și moartea.**

**speranța parazitează lumea
și consumă timpul ca pe o nădejde.**

**printre câte degete unite n-o fi trecut luna
și în câte zile
nenumărate perechi de ochi închiși
n-or fi ascuns lumina dintre ei...**

Despre viață

**Nu sunt decât o piatră dintr-o vatră ruinață.
în mine port flăcările, ochii și dragostea de odinioară.
mă regăsesc ca o umbră a libertății de atunci.**

**când recit poezie, ar trebui să nu mi se privească chipul.
toate cuvintele mele ar fi trebuit să fie cuvintele Lui
și atunci întregul meu chip ar fi fost o fărâmă
din cel al lui Dumnezeu, acela care nu se poate privi...**

**pentru mine,
timpul înseamnă bucuria care te duce la Dumnezeu.**

**mai nimeni nu vrea să se schimbe...
diverse motive, plus câteva care țin de inteligență.
eu voi adresa, la un moment dat, unei femei acest
îndemn minimal: schimbă-mă și te voi iubi!
Dumnezeu a reușit.
Îi poți urma?**

**am să îți spun cuvintele acelea două prin care noi,
bărbații, vă readucem în condiția voastră umană.**

**după ce vom face dragoste, va trebui, din tine,
să rămână omul.**

Poemul câinesc

**Uneori, viața este atât de aproape...
precum înțelesul unui câine bolnav de amintirile lui.
uneori, sunt supus de o singură amintire mai clară,
cea mai luminoasă,
ori poate cea mai apropiată.**

**un câine bolnav nu are speranță,
se depărtează de casă din dragoste,
simțind neputința de a compensa nemulțumirea
pe care ar putea să o aibă stăpânul.**

**îndrăznesc, dragă confrate, să îți sugerez un lucru:
e de aiurea chestia aia pe care vrei s-o faci mereu,
vă întâlniți și vă lipiți singurătățile una de alta.
apoi intri în ea și începi să comunici...
îți spun că doar împingi realitatea spre tot felul de luzii.
nu știi de când vor fi învățat aceste femei să zâmbească,
acoperindu-și chipul cu toate înțeleșurile,
iar ele nu-nțeleg că toate acele zâmbete
sunt un dar finit
și, la un moment dat, își vor termina expresia
și conținutul de comunicare.
unde va, pe pământ, toți căutăm emoții și avem așteptări
pentru a fi siguri că trăim...**

Despre întrebări

**Întrebările, înainte de-a fi puse, e bine să aib-un răspuns.
excepțional,
trec femeile ca niște vise într-un somn prelung,
un somn suspendat între două realități particularizate.**

**nimic altceva nu se mai poate spune despre ele,
despre femei sau vise, ori despre realități.**

**era atât de frumoasă în efortul acela,
încât stropii de pe ea continuau să-i păstreze formele
mult dincolo de duș, până la ocean,
iar acolo se pierdeau**

**numai din cauza unei memorii prea slabe,
cedând înaintea unei oportunități de conjunctură...**

**dansam înlănțuiți,
inimile noastre se contemplau reciproc,
ca două veșnicii străine, care, accidental, s-au întrepătruns.
avea un fel de a plânge atât de sărat,
încât simțeam până în suflet umezeala spiritului său.**

**ele, femeile, vor să fie evaluate încet și metodic,
să fie perpelite la flăcări precise și raze de lună.**

Poem despre lume

**Eu știu cum anumite idei se tăvălesc, generic vorbind,
printre oameni.**

**ele se dau ori într-o favorabilă conjuncție astrală,
ori la un colț de stradă, nu foarte populat,
păstrând o anumită distincție.**

**pe drumuri, în amfiteatre și în instituții
oamenii așteaptă împlinirea goi.
acele idei se ridică de jos, își netezesc poalele,**

precum fetele țăranilor, după o faptă rușinoasă și gravă.

**în cele din urmă, au miros de sâni de fecioară
ori de fragede palme de sfântă.
hai să ne-apucăm de vise, nici măcar la televizor
nu mai e nimic! –
doar fețe buhăite de bărbați
și funduri simpatetice de animatoare.**

**în România, doar femeii și Dumnezeu,
adică tot ce-ți trebuie pentru mântuire.**

Despre contemporani

**Contemporani ai mei, mă lupt cu voi pentru a putea
să vă mângâi ochii și acesta nu e un detaliu
al existenței mele.**

**în fața mea, acum, se întinde un drum
pe care va trebui să îl pipăi.
e viu, aspru și fără culoare.**

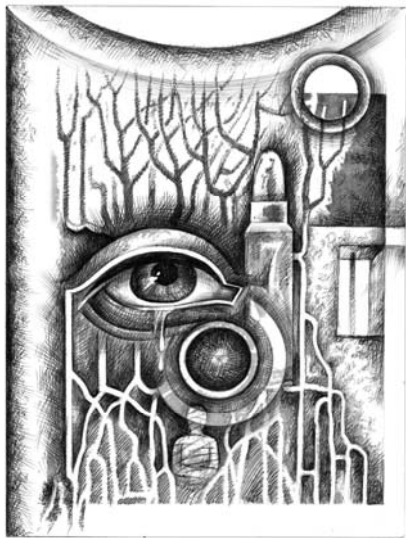
**aerul se rostogolește în rotocoale tari,
nu știi dacă timpul va sta lângă mine.
parcurg un calvar.
nici măcar nu știți de ce continuu să merg.**

**aud glasurile cuiva, poate că înainte sunt oameni.
în urmă, îi știu pe cei care-au fost.
împrejur, un popor pierdut, despre care am aflat câte ceva,
atât cât a fost vreme –
în întuneric mut, în lumină laș.**

**multă beznă statică trebuie lumina să parcurgă
până când omul să se poate pe sine vedea în mijlocul lumii.
așa cum drumurile toate se pierd într-un cimitir oarecare,
tot zgomotul acesta, din care trăim, se va duce-n tăcere.**

**acum, ocolit de împlinirile pe care,
într-un fel, va trebui să le apăr,**

**popor aglomerat de sufletiști cu capul,
aș vrea să îmi oferi ultima bucurie –
să apuc să te văd dispărând.
oricum o vei face și n-aș vrea să fi singur atunci,
în singurătatea specifică istoriei pe care
nu ai putut
să o învingi.**

WIKIMEDIA COMMONS

Singurătatea, înțelesul puterii

**Până la urmă, singurătatea ajunge să fie o pace,
chiar un înțeles...
o neîntâlnire cu lumea, moment de îngăduință.
toată viața te-ai dus spre iluzii,
ai călătorit în afară pentru a te simți împlinit,
adică pentru a trăi mai ușor
decât vezi împrejur.**

**singurătatea îți oferă răgazul.
la un moment dat, înțelegi un lucru mărunț,
împlinitor sau ca o resemnare –**

**lumea a rămas definitiv în afară,
iar acel refugiu e numai în tine.**

**într-un fel e firesc,
între două circumstanțe
nu ai timp de speranță, interpretare, iluzie.**

Sufletul meu a fost acoperit numai de păsări

Sufletul meu a fost acoperit numai de păsări.
stoluri-stoluri au căzut și mi-au acoperit lumina.
deși supus deschiderilor calde,
am judecat existența la rece.

atâtea lucruri îți pot spune, fată,
încât tu să nu mai ai nimic de făcut,
decât să te întinzi la marginea mea
și orice tendință să prinzi și apoi, impresionată, firește,
să-mi întreprinzi dorințele fatale, intențiile precise.

**să te gândești în prealabil la ce vom discuta după,
pentru că înainte nici nu mai contează...**

**București, orașul cu înălțimi prăbușite...
printre blocuri, cu fluiere false, ascult colindătorii falși,
așa cum ascultam greierii în copilăria mea,
atunci când ieșeam dimineața în prag.**

**aud cum formale salvări trec în viteză pe străzi
sperând că vor învinge moartea dintre două secunde.**

Atât

**Nu vreau de la tine decât să-mi vorbești,
să aflu cum e lumea, să mi-o descoperi tainic,
ținând cu mâna strâns un ceainic
de teama să nu te-nfrigureze pe vecie iarna...**

**atât de mult am așteptat, ca în povești,
să văd cu ochi-mi limitați cum ești.
să poți fi măgulită, ar trebui să am răbdare și uimiri
cât pentru două mântuiri.
atât a trebuit să-ndur ca să te-aduc în situația
de a-mi risipi dilemele din jur și dacă e viață sau moarte**

întâmplarea aceea...

**acum, nu mai e nimic de făcut, misterul tău etern
se risipi-ntr-o clipă, captiv aspirațiilor mele,
așa cum și eu sunt muritoarelor gesturi.
superficialitatea mea de moment
îți va spori libertatea.
hai, vino și constată cum oamenii de spirit
se potrivesc în talie!**

**măi, fetelor, măi,
sunteți singura realizare a României actuale.**

Provocarea

**Era o miere de muiere, un înger prefăcut în curvă
și-am vrut să intru adânc în inima ei
(pentru a scăpa de singurătate)
și-acolo să mă mișc imprevizibil doar pentru că ea
era foarte pricepută în a-și previziona viața.
genunchii liliali, murdari de nisip,
îi odihneau palmele julite de atâta aspirație și zbor.
lenevea în starea aceea a ei, plină de energii...
profitase de firavul meu spirit, procurându-și plăcere
din nevolnicul meu trup.
era genul acela de femeie care lasă o urmă,
în punctele noastre de vedere,**

**precum siajul rațelor
care plutesc pe bălțile virgine.
înțeleg aceste lucruri și pentru a vi le spune și vouă,
numai că dacă v-aș da inima mea, ați plânge continuu.
la mine la țară se spunea despre câte una, pe care
opinia publică o considera a fi mai darnică decât e cazul,
că este „atât de curvă, încât pe curul ei răsare soarele”
și mi se părea interesantă imaginea încă de atunci...**

**apoi, mi-a fost dat și mie, spun cu modestie,
să fiu stăpân pe fericirea mărunță
de a-mi produce plăcere,
stăpân pe anonimatul din pat.**

Printre ultimele

**Eu sunt cel care aprinde felinarele
pe această stradă pustie,
sperând, totodată, ca noaptea pe care vreau să o înving
să nu ne fi intrat deja în inimi.**

**pavajul pe care o să mă pierd
a îngropat civilizația.
sunt atât de sigur pe mine,
încât nici nu verific cum va arde focul pe care-l înalț.**

**sunt rebel pentru că așa am cunoscut eu adevărul,
iar acum, în lumea asta, nu mai am încotro.**

**totuși, în sufletul meu simt că timpul nu trece,
dar nu știu cât va dura acest sentiment.**

**pământul din trup îmi pune încă putrezire și umbră
pe suflet.**

**știu că după previzibile dileme rezolvate
femeia este o chestiune totuși simplă,
dar nu înțeleg nici azi de unde
și nici de ce
trebuie să fie
neapărat
înălțarea aceea...**

**niciodată nu uit, niciodată, tot timpul privesc
liniile ei curbate și pline de sociale oportunități.
probabil o coincidență...
toate înclinările îmi bucură visul,
dar întruna refuz înțelesul că aceasta ar fi realitatea.
m-am săturat de viața între pix și pană!**

**sensul aparentei noastre singurătăți este Dumnezeu.
din punct de vedere social, e un sens ascuns,
din punct de vedere al bunului simț – unul evident.
omenirea și visele ei mă binedispun.**

Rostirea de seară

În România mută și rece,
tăceri de oțel îmi ară inima
în previzibile brazde cărnose.
împrejur, doar un murmur.
de mirare, de groază, așteptând iminența.

ca pentru un bâlci,
oameni înjuțați trag după ei care încărcate
cu strălucitoare speranțe.
din întuneric, văd mulțimea de ochi,

**precum o câmpie de flori ascunse în prăpastie,
pândind pentru o clipă lumina.
aceștia privesc și-mi strigă în suflet:
spintecă tu cerul, să curgă lumina pe toți!...**

**drumurile și mișcările toate se-opresc în cimitir.
acesta, deși printr-o devenire, e singurul loc static.**

**iar eu în moarte trebuie să îl caut
pe cel ce sunt acuma viu...**

Cuprins

Poem în culori care se devorează reciproc	7
Impresie pentru traversarea străzii.....	9
Legătura	11
La limită	17
Niciodată singur	29
Ministeriale înțelesuri.....	31
Cuprinzător.....	33
Poemul de drum lung	37
Peisaj de culori aprinse.....	41
Carnația în poemul plastic.....	43
Personale	45
La marginea de dincoace a lumii.....	49
Mișcare	51
Romanță marină	53
Vorbe de oraș.....	57

Fotografie cosmică	60
Taină inversată.....	62
De ce	64
Dialogul	66
Poem	69
Printre iubiri și uri.....	71
Destinatar pierdut	73
Fragment	75
Deținuții cui suntem?	77
Un poem de afară.....	80
Călătorie spre lumina din sânge.....	82
Boala și suferința luminii.....	85
Cosinus de iarnă-ntinsă.....	87
Despre greșeală.....	89
Visul de beton.....	92
Mișcarea centrifugă	94
Despre viață	98

Poemul câinesc	100
Despre întrebări	102
Poem despre lume	104
Despre contemporani.....	106
Singurătatea, înțelesul puterii	110
Sufletul meu a fost acoperit numai de păsări.....	112
Atât	114
Provocarea	116
Printre ultimele	118
Rostirea de seară.....	122
Cuprins	125

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România nr. 2511.1 – 171.1/ROL –
Banca Comercială Română, filiala sector 1, București

Bun de tipar: 20.04.2010. Apărut 2010